

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλην αἱ Ἀθήναι.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' ὅταν ἔχω ἐξουπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνη.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσο Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχίας — τρέχει τό Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

Δεκεμβρίου δωδεκάτη
καὶ τσουμποῦσα ὅσο Παλάτι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσο χέρι.
Ἄλλ' ἔδῳ συνδρομητὰι — δὲν θά γίνωνται ποτέ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Ἐννιά, ὀγδόντα κι' ἑκατόν
κι' ὁ Φασουλῆς συνωμοτῶν.

Σκηνὴ μοναδική
κι' ὀλίγον τραγική.

(Τοῦ Καραπάνου φαίνεται ἡ φωτισμένη σάλα
καὶ βράζει λέβης μαγικὸς μὲ λάχανα γεμάτος
καὶ πρόσωπα συνωμοτῶν εἰσέρχονται μεγάλα,
αὐτὰ ποῦ ἀλεχώρησαν ἐκ τῆς βουλῆς ἐσχάτως.
Ἐδῳ κι' ἐκεῖ ἀκούεται ἀπαισιὸς τις κρότος
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔξαφνα ἐμβαίνει πρῶτος πρῶτος
κι' ἀκολουθοῦν κατόπιν του μετὰ βοῆς μεγάλης
Λεβίδης, Σωτηρόπουλος, Ζυγομαλάς καὶ Ράλλης.
Ἐκτὸς αὐτῶν παρέπονται καὶ ἄλλοι συνωμοτῆται,
Ἐρνάναι ὑπερήφανοι καὶ μάγοι καὶ ἱππῶται,
κρατοῦντες ἐγχειρίδια μετὰ γλωφῶς μυρσίνης
κι' ἀγρίως μαστιζόμενοι ὑπὸ ἀγρίας πείνης.
Κι' ὁ Παλπαμιχλόπουλος εἰσέρχεται ἀσθμαίνων
μὲ πρόσωπον ὠχρότατον καὶ βλέμμ' ἀνεστραμμένον
καὶ οὗτος ἐγχειρίδιον ὅσο χεῖρας του κρατεῖ
κι' ἔχει παντζάρια κρεμαστὰ ὅσο κάθε του αὐτί,
τὰ ρίπτει δὲ ὅσον λέβητα μὲ λύσσαν καὶ θυμόν,
ὀλίγας λέξεις μυστικά; κι' ἀνάρθρους ἐκστομῶν.

Σημαίνουν τὰ μεσάνυχτα, οἱ δρόμοι σκοτεινοί
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούονται ὀλίγοι πετεινοί
καὶ ἀπαισιῶς θρηνηθεῖ ὁ τῆς ἐρήμου βύας,
ἐνῶ αὐτοὶ σηκόνονται μετὰ μεγάλης βίας.
Μὲ ὀφθαλμὸν ἀνήσυχον ἀπὸ παντοῦ κυττάζουν
κι' οἱ πάντες πρὸς τὸν λέβητα μὲ φρίκην πλησιάζουν
καὶ κάμνουν ὄρκον ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγχειριδίου
ν' ἀνάψουν ἐπανάστασιν εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.
Κι' ὁ Δεληγιάννης προχωρεῖ μὲ βῆμα σταθερόν
κι' ἀρχίζει τὴν ῥητορικὴν μὲ τόνον τρομερόν.)

Δ.— Σιγὰ σιγὰ, παρακαλῶ, κανεῖς μὴ μᾶς ἀκούση
καὶ μᾶς προδώση ἔπειτα ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ.
Ἡ ἀποχώρησις αὐτῆ, καθεὶς καταλαμβάνει,
ἀνοίγει γέφυραν χρυσὴν τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος,
ποῦ κατ' εὐθείαν ἀπ' ἔδῳ εἰς τὸ Παλάτι φθάνει
κι' ἂν ἀγαπᾷ ὁ βασιλεὺς τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
ἄς θέσῃ πόδα σταθερόν ὅσον γέφυραν ἀπάνω
διὰ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὸν Καραπάνο.
Ἄλλῃως ἄς τὴν θραύσωμεν πρὸς αἰσχος τῶν Ἑλλήνων
κι' ἄς γίνῃ γέφυρα κλαυθμῶν καὶ κοπιῶν καὶ θρη-
ξυλίνη, ὄρειχάλκινος καὶ δρόμος μαρτυρίου, [νων,
αἱμάτων μαύρη γέφυρα, ὀδὸς κοιμητηρίου.
Πρὸς τοῦτον μόνον τὸν σκοπὸν ἔδῳ συνῆλθον πάντες
οἱ ἐκ τῆς σφύρας τῆς βουλῆς ἐνταῦθα μεταστάντες,
πρὸς τοῦτο δὲ ἄς ὀρκισθῆ καὶ πᾶς πεινῶν ἀντάρτης,
συγχαίρω δὲ ἀπὸ ψυχῆς τὸν βουλευτὴν τῆς Ἀρτης,
διότι οὗτος συνειδῶς τὸ ὕψιστον καθήκον
καὶ σᾶς κι' ἐμὲ συνήγαγε ὅσον εὐαγῆ του οἶκον
καὶ τοῦτό του τὸ μέγαρον κατέστη τέλος πάντων
τὸ ἀποχωρητήριον τῶν ἀποχωρησάντων.
Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, μέγαλε πατριώτα,
νὰ φέρῃς τσάι καὶ κονιάκ καὶ κάμποσα ποκῶτα
ὅπως δροσίσωμεν κι' ἔσσις τὰ χεῖλη τὰ ξηρά
κι' ἐκ νέου διὰ πράγματα σκεφθῶμεν σοβαρά.

(Δίσκοι μὲ τσάι ἔρχονται καὶ ἄλλα τραταμένα
κι' οἱ συνωμοτῆται στὴ στιγμὴ ἀφίχον τὴν κουβέντα
καὶ εἰς τοὺς δίσκους ρίχνονται σὰν κείνηνοι γλάροι
καὶ ὁ καθένας προσπαθεῖ τὰ πρὸ πολλοῦ νὰ πάσῃ,

ἐνῶ μὲ στόμα λαίμαργον ὁ Μολαίτης βλέπει
καὶ κρύβει δεκατέσσερα πικρότα μὲς τὴν τσέπη
κι' ὁ Καραπάνος στέκεται ἴστο μέσον σιωπῶν
καὶ βλέπει τὰ γενόμενα μὲ βλέμμα σκυθρωπόν.)

Παπ.—Μετὰ τοῦ προλαλήσαντος καθ' ὅλα συμφωνῶ
κι' ἀπὸ κοντά σας, φίλτατοι, στιγμή δὲν τὸ κουνῶ.
"Ἄν ἴδωμεν τὸν Ἄνακτα ἐπάνω τῆς γεφύρας
ἄς ρίψωμεν τὰ ξίφη μας εὐθύς ἀπὸ τὰς χεῖρας
κι' ἄς στρώσωμεν τὴν γέφυραν μὲ κρίνους καὶ Λουμ-
[πούλια,
πρὸ πάντων δὲ μὲ λάχανα καὶ μὲ κοκκινογούλια,
ἀλλέως ἄς τὴν στρώσωμεν μ' ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
μ' ἐχίδνας, σαύρας, ἐρπετά καὶ ὄφεις ἰοβόλους.
Κι' ἐγὼ μὲ φύλλα παντζαριῶν καὶ στέφανον λαχάνων
παρακαλῶ θερμότερα τὸν φίλον Καραπάνον
νὰ μᾶς προσφέρει γρήγορα καὶ ἄλλα τραταμένα,
ὀλίγον κιοῦμελ, κερασσώ, κονιάκ, σαοτρές καὶ μέντα.)

(Καὶ ἄλλοι δίσκοι ἔρχονται ἴστον κάθε συνωμότη
καὶ ἴστη στιγμή ἀδειάζουνε κι' αὐτοὶ καθὼς οἱ πρῶτοι.)

Λεβ.—"ὦ! μὰ τὴν στέγην τοῦ κλεινοῦ ἀποχωρητηρίου,
μὰ τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τοῦ βουλευτηρίου,
μὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν ἐθνῶν καὶ νέαν ἱστορίαν,
μὰ τὸν Σταυρόν, μὰ τὸν Χριστὸν μὰ τὴν ἐλευθερίαν,
μὰ τὸν Δαντῶν, μὰ τὸν Σαίν-Ζούστ καὶ μὰ τὸν Ροβε-
[σπιέρο
θυσίαν καὶ τὸ σῶμα μου καὶ τὴν ψυχὴν προσφέρω
καὶ εἶμαι ἔλος ἔτοιμος τὰ δόντια μου νὰ τριξῶ
καὶ μὲ τὸ ἐγγειρίδιον τὰς φλέβας μου ν' ἀνοιξῶ
καὶ νὰ φονευσῶ ἀπηνῶς τὰ ὄργανα τῆς μίσθια,
χωρὶς καθόλου εἰς αὐτὰ νὰ στρέψω τὰ ὀπίσθια.
Οὐρρά ἢ ἐπανάστασις, κρεμάλα ἴστον προδότην,
αὐτὸ θὰ λέγω πάντοτε καὶ ζῶν καὶ ἀποθνήσκων,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ παρακαλῶ τοῦ οἴκου τὸν δεσπότην
εἰς τοὺς ἀποχωρήσαντας νὰ φέρῃ κι' ἄλλον δίσκον.

(Καὶ ἄλλοι δίσκοι ἔρχονται ἴστον κάθε βουλευτὴ
κι' ὡς ποῦ νὰ στρέψῃς νὰ ἰδῆς ἀδειάζουνε κι' αὐτοί.)

Καρ.—Τιμὴν καὶ δόξαν βέβαια τὸ θεωρῶ μεγάλην
διότι σὰς συνήθροισα ἴστο μέγαρόν μου πάλιν,
διότι κέντρον ἐγινε πραγματικῶς τῶν φώτων,
πρωτοκαθέδρων ἀρχηγῶν, τῶν ἐν τοῖς ἴσοις πρώτων
καὶ τοῦτό μου τὸ μέγαρον εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
θὰ λάβῃ θέσιν ἔξοχον εἰς πᾶσαν ἱστορίαν.
Τιμὴν σὰς λέγω, κύριοι, τὸ θεωρῶ πολλὴν
εἰς ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς τὰς θύρας μου ἀνοίγων
κι' ἰδιαιτέραν καθιστῶν τὸν οἶκον μου βουλήν,
ἀλλ' ὅμως ἡ τιμὴ αὐτὴ κοστίζει οὐκ ὀλίγον.
Καλὴ μὲν καὶ ἡ γέφυρα, καλαὶ δὲ κι' αἱ μυροῖνια,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερον νομίζω πῶς θὰ εἶναι
ἐὰν συνεδριάσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἄλλοῦ
πρὸς πλήρωσιν τῶν πόθων μας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ.
"Ἄς πᾶμε εἰς τὴν γέφυραν ἢ καὶ εἰς ἄλλα μέρη,
γιατὶ ἐδῶ, ἀγαπητοί, καθόλου δὲν συμφέρει
κι' ἡ ἀποχώρησις αὐτὴ, καθὼς καταλαμβάνω,
ἐξέσπασε ὀλόκληρος ἴστη ράχη μου ἀπάνω.

(Ἐνῶ αὐτὰ ὁ βουλευτὴς τῆς Ἄρτης ὁμιλεῖ
κι' οἱ ἄλλοι τραγοπίνοντες τὴν Ἄρτα φοβερίζουν,

εἰσέρχεται ὁ Περικλῆς μετὰ τοῦ Φασουλῆ
καὶ τρέχουν πρὸς τὸν λέβητα καὶ κάτι μουρμουρίζουν·
ἀρχίζει δὲ φρικτὴ σκηνὴ καὶ μαγικὴ συνάμα
καθὼς ἴστον Μάκβεθ, τὸ γνωστὸν καὶ φρικαλέον
[δράμα).

Φα.—"Ἐξέλθετ' ἐκ τοῦ λέβητος ὡσεὶ πνοαὶ ἀνέμων
συνωμοσίας πνεύματα καὶ πνεύματα πολέμων
καὶ φέρετε τὸν ὄλεθρον καὶ σπείρατε τὸν τρόμον
εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς ἓνα κι' ἄλλον δρόμον.
"Ἄς ρίψωμεν ἴστον λέβητα μὲ ὄλον μας τὸν ζῆλον.
Αἰ ὦ νας τοῦ Φιλήμονα κι' ἐν τῆς Πρωίας φύλ-
[λον,
ὀλίγα λαχανόφυλλα, ἑπτὰ κοκκινογούλια,
δεκαεπτὰ μυρτόκλαδα, ἐννέα παραπούλια,
ὀλίγην δυναμίτιδα, πετρέλαιον καὶ ξύδι
καὶ ἀποφόρια μερικὰ τοῦ Νικολῆ Λεβίδη.

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν, ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν ἐπίσης
καὶ φαβορίταις μερικαῖς τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσοις,
δὴ τρεῖς τοῦ Ζυγομαλά καὶ τοῦ Σωτηροπούλου
καὶ μία τσέπη τοῦ κλεινοῦ Παππαμιχαλοπούλου.

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν, ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν ἀκόμα
ἵπποποτάμον πιανά καὶ κροκοδείλου στόμα,
τοῦ Βαλσομάκη τὴν φωτιά, καμπόσους ἀμανίταις
καὶ τοῦ δικάνου Κατσανδρῆ τῆς δαδὸ μικρούλαις μύ-
[ταις.

Πε.—"Ἄς ρίψωμεν...

Φα.—"Ἄς ρίψωμεν καὶ συνταγὰς τοῦ Μπέλλου,
τοῦ Ράλλη κόκκινον μαλλί, τὴν κόμην τοῦ Μαρκέλου,
τῆς ἀλεπούς τὸν ἀφαλό, τὸ ἄντερο τοῦ λύκου
καὶ μερικὰ ἐσώβρακα τοῦ τρυφεροῦ Στεφίκου
καὶ ἄς τὰνακατέψωμε μὲ μιὰ πλατεῖα χουλιάρια
νὰ ἔβγῃ ἐπανάστασις μὲ κτύπο καὶ ἀντάρα.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μαζὶ ἀνακατεύουν
κι' οἱ συνωμῶται γύρω των περίτρομοι χαζεύουν.)

Φα.—"Ἡ Κουκουβάγια μάννα μας φωνάζει ἀπὸ ἄνω
«τιμὴ καὶ δόξα εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὸν Καραπάνο.»
Χαῖρε μέγαρον μέγαρον καὶ συνωμοτικόν!
Χαῖρε, ὦ μέλλον Ἰπουργὲ τῶν Οἰκονομικῶν!
"Ὅσα κι' ἂν φᾶνε καὶ ἂν πλοῦν οἱ φίλοι ἐδῶ πέρα
αὐτὰ διπλὰ καὶ τριδιπλὰ θὰ ἔβγουν μὲ ἡμέρα.
Σὺ ξένιζε τὸν ἄστεγον καὶ πάντα γυμνωθέντα
καὶ χόρταινε τοὺς νησιτικούς καὶ δίνε τραταμένα,
χωρὶς γιὰ τόσα ἔξοδα ὁ νοῦς σου νὰ τὰ χάνῃ
καὶ ὁ καιρὸς τῆς δόξης σου ἐντὸς ὀλίγου φθάνει.

Συν.—"Ἀκούσατε, ἀκούσατε...

Φα.—"Ὁ ἄρχοντας ἀργίας,
ἀκούσατε τὰ πνεύματα τῆς ἱερᾶς μαγείας.
"Ἡ Κουκουβάγια μάννα μας κυττάζει ἀπὸ κάτω
καὶ μὲ στομάχι εὐχεται νὰ σὰς ἰδῇ χορτάτο.
"Ἴδου μιὰ γέφυρα χρυσῆ... ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας...
ἴδου ὁ πρωτοκαθέδρος ἴστον ἄκρον τῆς γεφύρας.
"Ἄλλὰ ἴδου κι' ὁ βασιλεὺς ἴστον ἄλλο ἄκρον μόνος,
στεφανομένος μὲ μυρτιαῖς καὶ φύλλα τοῦ Αἰῶνος.
"Ὁ Δεληγιάννης προχωρεῖ καὶ πάει ὡς ἴστη μέση...
προσέχετε γιὰ τὸ θεὸ ἢ γέφυρα μὴν πέσῃ.
"Ἴδου! κι' ὁ Ἄναξ προχωρεῖ κατὰ τὸν Δεληγιάννη
καὶ μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς ἴστον προεστῶτα φθάνει.
"Ἴδου! ἐναγκαλίζονται... ἀκούω καὶ φιλιὰ...

μακράν ἢ ἐπανάστασις... ἄς παίξουν τὰ βιολιά..
μακράν κί' ὁ πρέσβυς ὁ Ρουμπόλδ... μακράν κί' ὁ
[Κουρτοπάσης...
χαρήτε σεις, ὦ ἄρχοντες ξηροκαμπίας πάσης.
Τιμὴ 'στοὺς συνωμόσαντας, τιμὴ 'στὸν προεστῶτα!
χαλάλ' ἢ ἐπανάστασις, χαλάλι τὰ πισκότα.

Συν.—'Ακούσατε, ἀκούσατε...

Φα.— ὦ ἄρχοντες ἀργίας,
ἀκούσατε τὰ πνεύματι τῆς ἱερᾶς μαγείας.
'Ἡ Κουκουβάγια μάννα μας ἀόρατος μᾶς βλέπει
καὶ μελανὴ ἀπλόνεται 'στοὺς ὀφθαλμούς μου σκέπη.
'Ἰδού! ἰδού ἢ γέφυρα μὲ λάχανα στρωμένη
κί' ὁ Δεληγιάννης ἐπ'αὐτῆς τὸν Ἄνακτα προσμένει
ἀλλ' ὁ Μεγαλειότατος δὲν εἶναι πουθενά
κί' ὁ Θεοδώρης ἀνήσυχος τὸ βλέμμα του πλανᾷ.
Πλὴν νά! ὁ Ἄναξ ἔρχεται, ὁ βασιλεὺς ἐφάνη
καὶ φαίνεται πῶς προχωρεῖ κατὰ τὸν Δεληγιάννη.
Εἶναι 'στὸ μέσον... ἔφθασε... ἰδέτε τον... νά! νά!..
ἐμπρὸς λοιπὸν ἢ μουσική, ζητωκραυγαὶ καὶ γδοῦποι!..
ἀλλ' οἴμοι!.. ὁ Γεώργιος τὴν γέφυραν περνᾷ
καὶ πάει πρὸς ἐπίσκεψιν 'στὸ σπῆτι τοῦ Τρικούπη.
Φεῦ! τοῦ ὄνειρου τοῦ ψευδοῦς καὶ τῆς χρυσῆς μας πλά-
πάλι 'στὰ κρύα ἔμεινε ὁ πρῶτος Δεληγιάννης. [νης!

Λοιπὸν ἢ ἐπανάστασις καὶ πάλιν ἄς ἀρχίσῃ.
τὸ ἄσμα τῶν συνωμοτῶν ἐκ νέου ἄς ἠχήσῃ,
'στοῦ Καραπάνου ὄλοι σας στρωθῆτε ὅπως πρῶτα
καὶ ἄλλοι δίσκοι 'γρήγορα ἄς ἔλθουν μὲ πισκότα.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς 'στοὺς πέριξ ἀρχοντίσκους
πετᾷ τὴν Σολομονική καὶ ρίχνεται 'στοὺς δίσκους,
ἐνῶ δὲ γάλα μὲ καφφέ καὶ τσοκολάτα πίνει
μία κλωτσιὰ 'στὸν λέβητα ὁ Περικλέτος δίνει
καὶ ἄνω κάτω ἔρχεται τὸ μαγικὸ καζάνι
καὶ φεύγουν ὄλοι ἔντρομοι μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.)

Ἐβγῆκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλετέ μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπῆτι μας, πούναι κοντὰ 'στοῦ Ζύδη,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κί' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
'Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.